

VII

Ні одного слова
Не міг промовить Каїн, ні одної
Продумать думки — весь він, всім еством
Втонув в тім виді, що стеливсь під ним.
[Усі дива, всі загадки буття,
Що мучили його не раз, усі
Стежки і промисли господні стали
Враз ясні перед ним, неначе книга
Прочитана. В картинах безконечних
Перед його очима промайнуло
Все те, що мало статися колись
На тій землі, котру добром усяким
Бог насадив, а він на ній посіяв
Зерно братоубійства.]

Коротко

Чи довго се тривало — він не вмів би
Сказать. Затопленому в вид один
Хвилина за роки ставала. Всі роки
Блукання, мук, грижі, весь труд безмірний
Проклятого життя — все те нічим здалось,
Мов порошинка в морі, потонуло
В тій хвилі чистого, святого щастя,
Якого він не смів і сподіватись.